

63954
POŠTNA PLAČALA V GOTOVINI

Knjižice številka 68 a

Zlate zgodbice

Dragi otroci

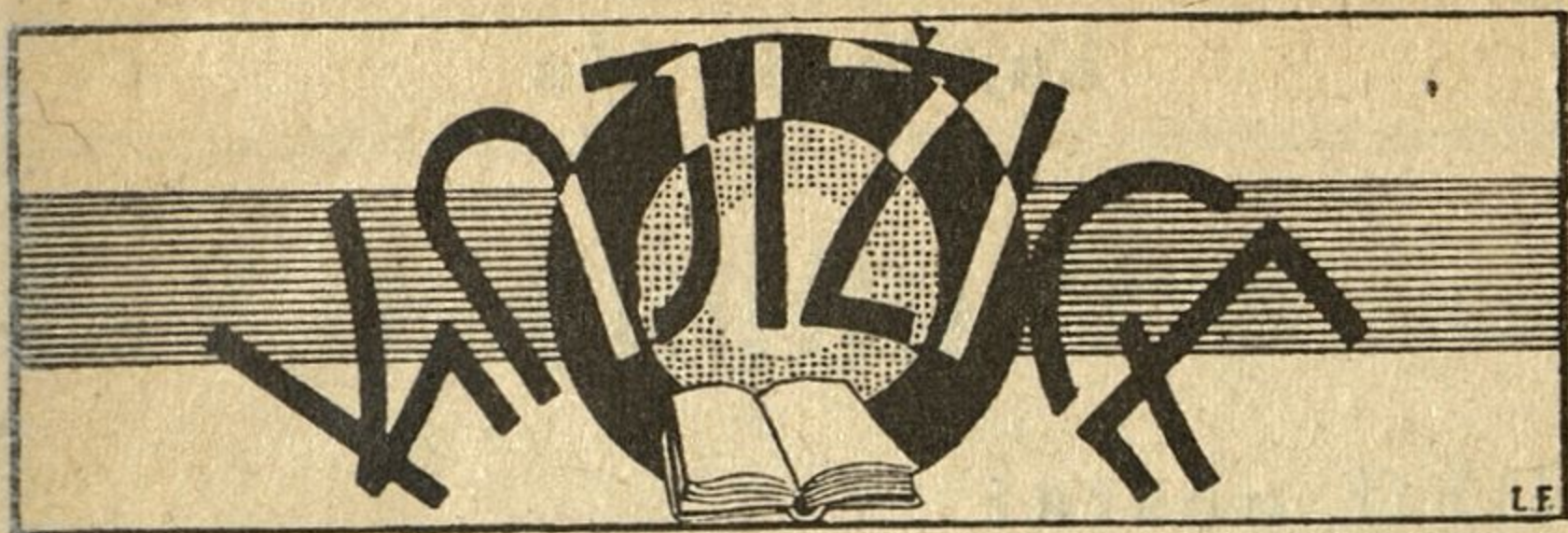
Tudi letos Vam „Knjižice“ poklanjajo nekaj lepih zgodbic, ki jih boste z veseljem prebirali. Zbrane so pod naslovom „Zlate zgodbice“. To zato, ker je na teh malih straneh toliko lepih misli, toliko zanimivih dogodbic in zdravih nauk, da jih lahko zares imenujemo zlate zgodbice. Knjižica bo dosegla svoj namen in bodo njene zgodbice res zlate, če boste nauke sprejeli in izvršili.

Sedaj pa, otroci, nekaj drugega. Gospod katehet, pa tudi učitelji, vas v šoli učijo, da moramo premagovati jezo, lenobo in druge napake. Tudi jaz bi vam nekaj svetoval. To ne bo nič težkega, nasprotno vem, da boste mnogi z veseljem sprejeli moj nasvet. Poslušajte!

Knjižice gotovo poznate. Verjetno je nekaj različnih knjižic tudi v vaši hiši. Znano vam je, da stane ena knjižica eno liro. Prepričan sem, da prav vsak izmed vas dobi v enem mesecu eno liro v dar. Nekateri, oziroma kar jasno povejmo, mnogi jih dobite tudi več. Vem, da jih radi dajete za misijone, ali za siromake, ali zbirate za zvezke in podobno. Kakšno liro ali še več pa daste na mesec tudi za

(Nadaljevanje na 3. strani ovitka.)

ČASOPIS ZA DUH. PREBUDO IN PROSVETO

L. XI.

15. april 1944

Štev. 68 a

Zlate zgodbice

Šerjak Jože

Herausgeber, izdajatelj: Salezijanski Inspektorat; Schriftleiter, urednik: Prof. dr. Andr. Farkaš; für „Salezijanska tiskarna“, za Salezijansko tiskarno: dr. Jos. Valjavec. Alle, vsi: Ljubljana, Rakovnik.

+ 63954

Knjižice št. 68 a

63954

Nihil obstat

Ljubljana dne 3. aprila 1944.

Anton Vovk, škof. cenzor

Imprimatur

Škofijski ordinariat v Ljubljani

dne 4. aprila 1944, št. 628.

Ign. Nadrah, gen. vikar

F2C 1188/1952

PREIS — CENA 1 L

Zgodba o tičku črnulčku

Družinica

V grmičju ob gozdu je domovala družinica kosov: stari kos, oče, mati kosulja in sinček črnulček. Suknjica črna, hlačke rumene in kljunček kot sončnice cvet.

Imeli so zbor. Kosulja je žvižgala flavto, oče basiral, črnulček je sviral piščal.

Čiču fiču na konjiču irčiči!

Vse večere in vsa jutra je poskakovala po obronku pesem. Sončni žarki so zaražali z njo v poskočen ples, vijolice so visoko dvignile glavice in opojno dehtele, ves panobek je drgetal od razkošja.

Nekega večera pa, oj! je ostalo vse tiho.

Črnulčka ni več.

Kosulja in kos sta iskala, vpraševala po njem brundajočega čmrlja, klicala, vabila. nič.

Črnulček!

Pojva ga iskat, sta sklenila stara in odprhnila v goščo in mrak.

Črnulček je bil ujet.

Ob oknu je visela kletka, v njej je sanjal črnulček o široki svobodi pod neizmer-
nim nebom. Toliko sonca je tam, toliko
pesmi.

S prvo zarjo se je prebudil in se spom-
nil, da je v ječi. Žalostno je ščeбетnil ter
povesil glavico.

Zbogom, mamica! Ne bom te več videl.

Prijatelj

Tedaj se je prikazala dečkova roka in
mu ponudila črviča, okusnega, lepega.

Črnulček je začel begati po kletki, ska-
kati s prečke na prečko.

„Jaz sem, črnulčič. Ne boj se!“ je pri-
govarjal deček.

Črnulček ne sliši. Zaganja se v steno.

„Črnulčič, ne bodi no tak!“

Tiček obstane, obrne postrani glavo in
dvomi.

„Črnulčič!“

Nisem črnulčič. Ime mi je črnulček.

„Črnulček, dobro ti bo pri meni.“

Oh, ne!

„Vsega boš imel, kar boš poželet.“

Premalo!

„Črvičev in vode in zrnja.“

Premalo!

„Rad te imam. Pela bova.“

Izpusti me k mami.

„Ne morem. Prijatelja bova. Veš, kako mi je ime?“

Reci, povej!

„Janezek.“

Tiček je veselo požvižgal in skočil za palčico niže.

„Žvižgala bova. Znaš lepo žvižgati?“

Čiču fiču na konjiču irčiči.

„Lepa je. Kakšno še znaš?“

Čažgaja čažguja čažgi.

„Jaz znam še druge. Naučil te bom.“

In je požvižgal:

Zdrava Marija, nebeška Gospa.

Črnulček je trdovraten. Le svoj čiču - fiču goni venomer.

Nič si ne daš blizu. Za mano ponovi!

Vse jutro sta se učila in zvečer spet. Na koncu tedna je črnulček že sam od sebe požvižgaval: Zdrava Marija. Zdrava Marija.

Dečku je poskakovalo srce.

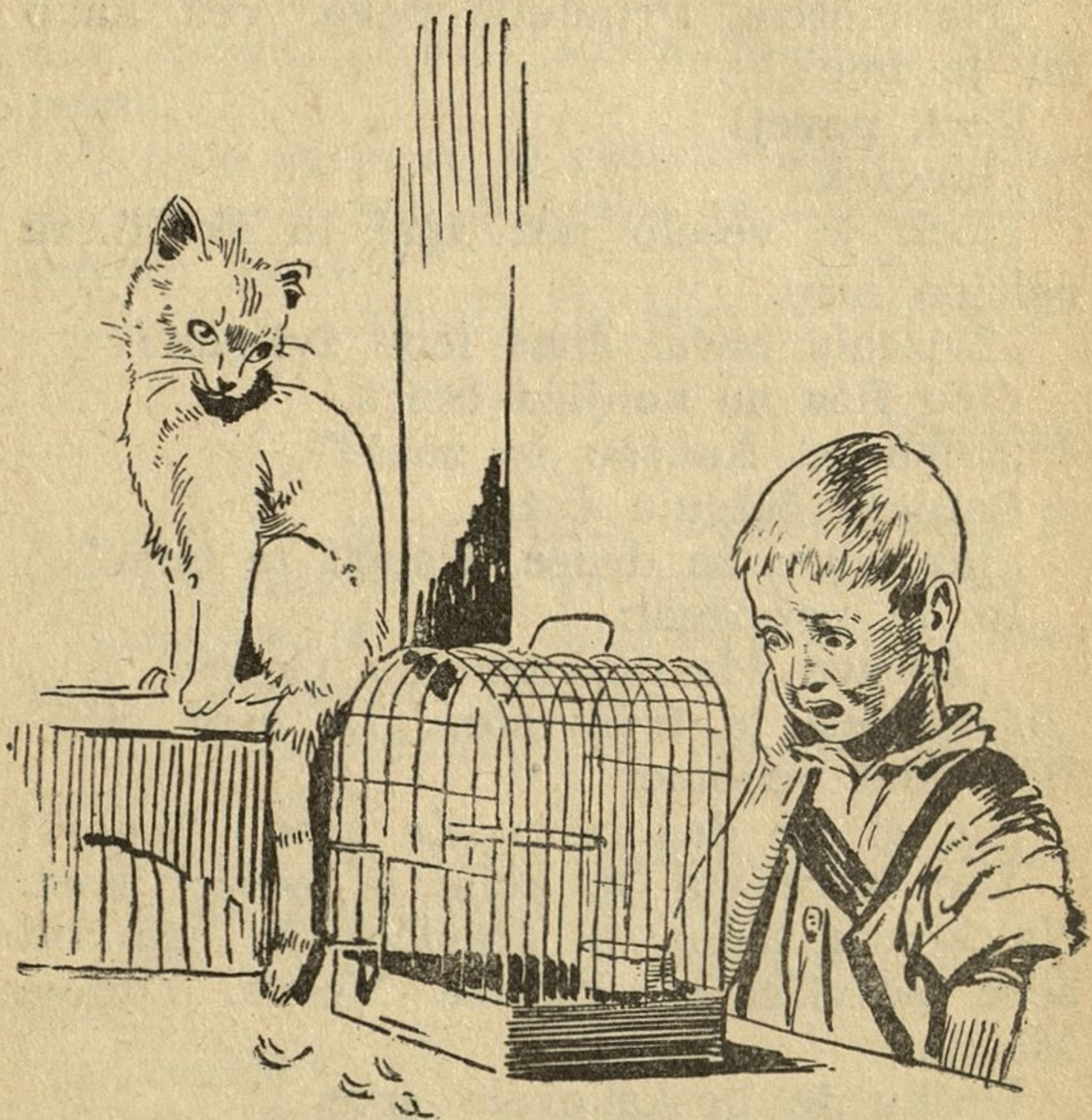
Vedno lepše

Črnulček se je privadil. Ob dečku je kar pozabil na mamo in gozd. Imel je že

kletko odprto in je svoboden poletaval po sobi. Celo na vrt mu je deček zaupal.

Komaj se je kje pokazal, mu je že tiček priletel na rame, ga ščipal v lice in

roko, dokler mu ta ni ponudil drobtinice kruha. Še v krožnik mu je šavsnil s kljunom, ko je bil deček pri jedi.

O, da bi ga, razvajenca priliznjeneža!

Huda žalost

Nekoč je prišel deček k črnulčku in videl, da je tičnica prazna. Tudi drugod ga ni bilo videti.

„Črnulček, kje si?“

Tedaj je opazil na pragu kup perja, zraven pa se je oblizovala muca.

„Ti, ti grdoba!“

Pograbil je šibo in stekel za morilko. Ušla mu je na drevo, le po repu je dobila močan krc.

„Črnulček, kako mi bo dolg čas brez tebe.“

Ves dan je prejokal. Nihče ga ni mogel utolažiti, niti mama ne.

„Črnulček, ali te res ne bom več videl?“

Pogovor z Jezusom

Drugi dan je šel deček k Jezusu in mu zatožil muco hudobno. Kaj naj počne brez črnulčka!

„Prav je napravila muca.“

„Jezušček! Ti si tudi tak!“

„Jaz sem ji rekel, naj ga!“

„Ti? Že vidim, da me nimaš več rad.“

„Motiš se, Janezek. Ti me nimaš več rad. Polovico srca si prepustil črnulčku, ubogemu tičku. Kaj bo pa zame ostalo!“

„Odpusti, Jezušček. Res nisem prav naredil. Ali vendar — tako dolgčas mi bo brez njega.“

„Dolgčas ti bo? Zakaj pa k meni ne prideš, da bi se z mano igral. Lahko ti napravim dva druga črnulčka in zabave, kolikor si boš poželed.“

„Prav imaš. Zdaj bom drugačen.“

„Hočem, da ohraniš vse srce zame. Ali obljubiš, da boš?“

„Jezušček, bom. Ne bom ga več oddajal nikomur. Le tvoje bo vedno.“

Kdo je bil

Jezus je bil zadovoljen z dečkovim sklepom. Vedel je, da ga bo držal.

In držal ga je. Mar mislite, da mu je bilo žal! Nikoli. Tako vesel je bil vedno kot malokdo.

Pa veste, kdo je bil ta dečko?

Ta deček je bil — Janezek Bosko.

Mamico je našel

Največja sreča

Ali veš, kaj je mamica?

Mamica je otroku vse. Če ima njo, mu je življenje košček nebes. Če je nima, je sirota kakor cvetka brez sonca. Si že kdaj gledal negodne tičke v gnezdu? Kako so živahni, kako veselo cvrkutajo s širokimi, rumenimi kljunčki, dokler je pri njih mamica. Ko pa odleti iskat hrane, se boječe stiskajo skupaj in težko čakajo, da se povrne. Kaj bi bilo ž njimi, če se ne bi nikdar več vrnila?

Cirilek je bil tak tiček brez mamice. Umrla mu je in ga pustila samega. Povedal ti bom, kako se je zavzela za njega druga mamica, ki jo imamo mi vsi v nebesih.

Še živa

Slaščice je prodajala Cirilova mamica Mina. V nedeljo pred cerkvijo, sicer pa drugje. Bonbone vseh barv in oblik: sladke, ostre kot citronin sok, z likerjem napolnjene,

v čokolado povite, tiste, ki se žvečijo kot gumi. Medeno pecivo: rumene povitice, rdeča srca z belimi kačicami, nadevane kotančaste potičke, petelinčke v srebrnem in zlatem papirju. Potem steklenice malinovca, škatljico gumbov in buck in dolgo vrsto rožnih vencev s križci, lesketajočimi se v soncu: bele, črne kot žamet, modre kot jasno nebo in rjave, iz rožičevih pečk. Koliko bogastva!

Kar zavidaš Cirileku, a po krivici. Ni se usedel opoldne h krožniku samih piškotov. Le včasih je dobil enega, dva za posladek. Drugače pa sta živela revno, tako revno.

Beraček

Poleti je šlo. Pa je prišla zima in mraz. Bolezen je s trdo pestjo pribila mamico Mino na postelj. Pri vseh treh oknih je pogledala lakota v izbo. Kaj je hotel Cirilek! Vzeti je moral bisago in oditi za kruhom.

Tok, tok, tok!

Vrata so se odprla in prikazal se je premražen fantek v zakrpani obleki z dvojico plašnih, velikih oči.

„Kaj boš povedal, vrabček?“

„Če bi mi dali kruha...“

„Lačen si? Revež!“

„Lačen. In mama...“

„Kako ti je ime?“

„Cirilek Drnovnik.“

„Si od daleč prišel?“

„S Polic.“

„Sirota! S Polic, v takem mrazu. Bliže h peči stopi, da se ogreješ.“

Gospodinja si je pomežiknila z očetom, stopila v vežo in se vrnila s kosom kruha in skodelico mleka. Otroci so se ga nehali bati in kar hoteli bi, da bi deček ostal pri njih.

„Zbogom in naj vam Bog poplača!“

„Bog daj tako! Ali znaš kaj moliti?“

„Znam.“

Pokrižal se je tako lepo, da ga je mati stavila otrokom za zgled. Potem pa znova v burjo in mraz. Od daleč se je zdelo, da nad visokim snegom plava sam samcat šilast klobuček.

Zgodilo se je pa tudi, da ga je skoporit sitnež nahrulil, kaj dela nadlego ljudem, in ga napotil k sosedu. Naj da on, ki lahko.

Trd je kruh siromakov.

Hudo narobe je, če otroci ne ubogajo mame; če so izbirčni, nagajivi. Vem, da ti nisi tak. Če pa si jo le morda kdaj užalil, pa še danes poprosi, naj ne bo huda, in ji obljubi, da boš v bodoče priden, prav priden — kot Cirilek.

Bil je dober otrok. Ni se pozabil pokrižati, kadar je vstal. Ni zatisnil oči, ne da bi se priporočil angelu varuhu. Vedel je, da ima v nebesih še drugo mamico, ki ne bo nanj pozabila.

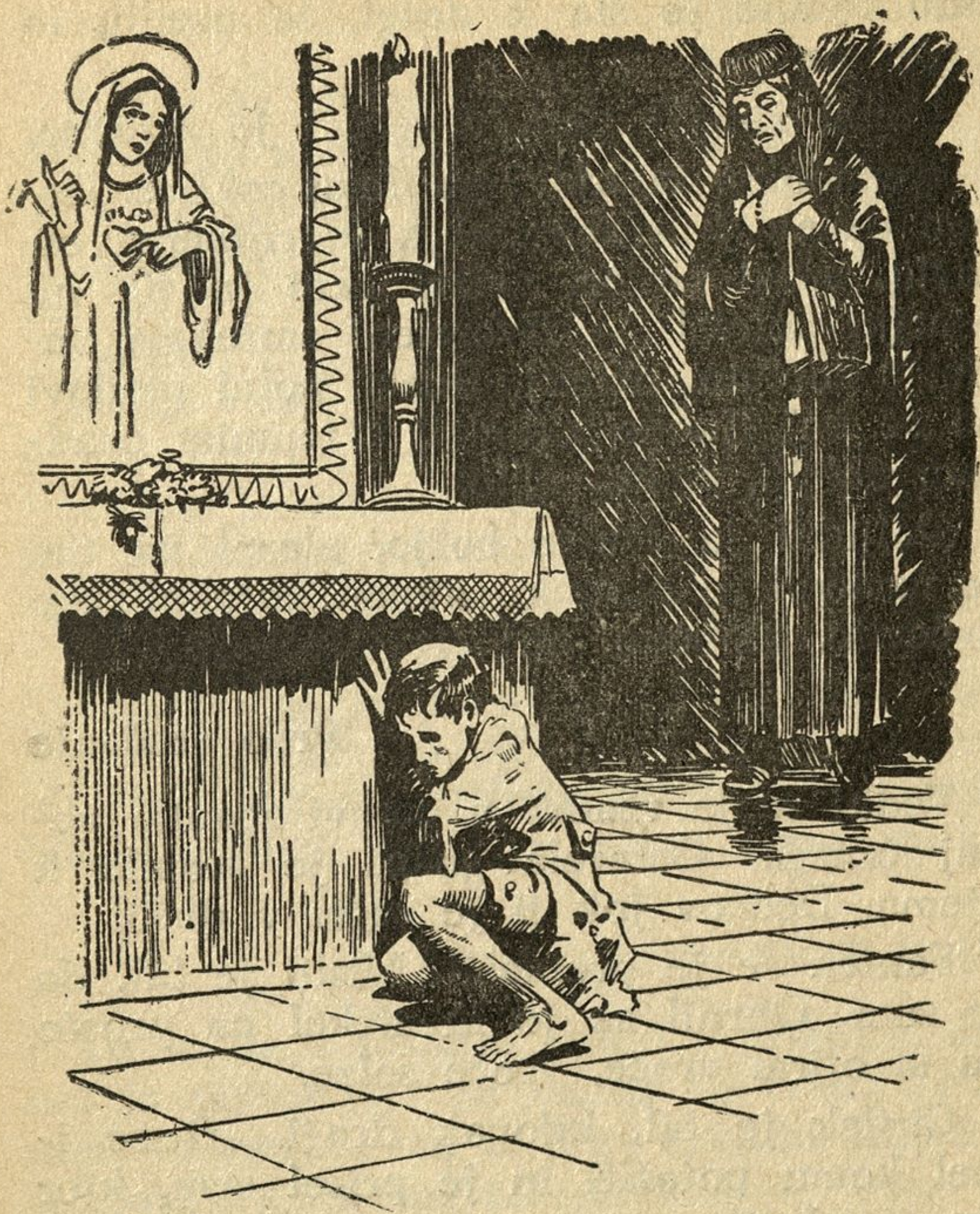
Ko je bila mama Miņa še zdrava, sta šla vsako soboto obiskat Marijo. Mamica ji je prižgala lučko — za pokojnega ata, Cirilek pa je natrgal narcis ali ivanjščic in lučk in jih ji dal na oltar.

Reven je bil šopek. Ni bil ovit vprozoren papir in ne z zlato vrvico povezan; pa mislite, da ga Marija ni bila vesela?

In še kako, saj je bil Cirilek tako priden, ubogljiv otrok.

Ni dovolj, Mariji delati šopke. Lepo dušo, čisto, brez greha moraš imeti, potem ji boš vseč.

Sirota

Mamica je umrla.
Na pokopališču se je v snegu kazala
uhojena gaz otroških coklic. Od novo na-

sute gomile je šla k drugi, že usedli, in zopet na pot.

Mrzel zimski dan, v cerkvi je mračno.

Nenadoma zapojejo po tlaku coklice. Reven deček je pricapljal k Marijinemu oltarju, sezul se je, zlezel nanj in tik ob Marijo položil — živozeleni smrekovi vejici s šopkom drnulj. Rdeči, polni plodovi so se kaj ljubko skladali s temnim ozadjem dolgih, gostih iglic.

Poljubil je Mater božjo, zlezel na tla, se naslonil na oltar in zajokal, zajokal tako krčevito, globoko, oh!

Prvo srečanje

Tedaj se je vzadaj v cerkvi zganilo nekaj črnega. Ostarela gospa je stopila k njemu. Dečkov jok ji je segel v dušo.

Fantek se je preplašil. Mislil je bil, da je sam. Obrnil se je in stekel na prosto pa si otiral vroče, vroče solze.

Cirilek je bil, kdopak drugi. Ni se imel komu potožiti in je prišel sem, kjer sta se včasih z mamó spominjala umrlega očka.

Kako je pogrešal ljubeče roke, ki bi ga pobožala po belih laskih in mu obrisala solze.

Bogata najdba

Ko je še istega dne odhajal čez grič v drugo selo k dobrim ljudem, ki so ga vzeli iz usmiljenja, da bi jim poleti pastiril, je zapazil v snegu nekaj rdečega. Kaj bo pa to?

Pobere.

Rožni venec je, glejte si no! Pa še kako je lep. Kot bi bil iz samih biserov narejen. Verižica je srebrna in križec, križec, velik, iz težkega srebra, ves na drobno posut z mavričnimi kroglicami.

Če bi bil njegov!

Pokazal ga je temu in onemu. Nobeden ni vedel, čigav bi bil. Kar Cirilek ga bo obdržal. Saj ga zasluži, ko pa tako pobožno in lepo moli kot noben drug otrok.

Neizpolnjena želja

Tu so pa v nedeljo slišali s prižnice, da nekdo poizveduje za takim in takim rožnim vencem, ki mu je drag spomin. Rad bi ga nazaj, proti nagradi, seveda.

Cirileku se je bilo težko ločiti od njega, pa se je premagal. Ko ga je oddal gospodu župniku, ga je ta vprašal, kaj bi hotel imeti za to.

Kaj bi hotel?

„Nič!“

O da! Nečesa se je spomnil. „Da bi maševali za mammo.“

Župnik še ni poznal novega prišleca svoje fare. Pozanimal se je, kdo je in od kod.

„Dober deček si, da tako misliš na mammo.“

Za mašo bo že on sam poskrbel. Stisnil mu je v roko srebrnjak, ki naj ga za kaj pametnega porabi, in pobožal ga je za slovo.

Kdo je lastnik

Rožni venec je zgubila stara gospa, ki je osamela preživljala stare dni v vili ob cesti. Najdenega je bila vesela do solz. Ko pa je slišala povest o sirotnem, dobrem otroku, ga je hotela videti.

V Cirileku je gospa prepoznala dečka, ki ga je slišala v cerkvi jokati.

„Kako ti je ime, da te bom vedela klicati.“

„Ciril sem.“

„Jezus! Ciril. Prav kakor on.“ Sklenila je roke in jok jo je posilil, a Cirilek ni prav nič vedel, zakaj.

Gospa ga je obdarila in rekla, da se bo zanimala zanj.

Gospa pripoveduje

Ko se je prepričala o njem, kakšen je, ga je dala poklicati k sebi.

„Cirilek, bi hotel pri meni ostati?“

Otrok je bil naglo pripravljen.

Pa mu je gospa povedala povest, resnično, žalostno povest.

Imela je sina, zlatega, dobrega. Duhovnik je postal in šel v misijone. V divji puštinji so ji ga ubili neverniki.

V zadnji spomin nanj so ji poslali dobri ljudje njegov rožni venec, ki ga je dobil v dar od imenitnega domačina - spreobrnjenca. Iz samih koral je nanizan, verižica srebrna in križec z dragulji posut. Mati, starka, vsak dan moli nanj in se spominja sina - mučenca.

Dvojna sreča

Pa se zdi, da ji je Marija poslala tolažbo. Našli sta se dve siroti, obe žejni ljubezni, ena po sinu, druga po mami.

Odslej bo ona Cirilova mamica.

In Cirilek mamičin sin.

Nebeška Mati je nadomestila dobremu otroku tudi zemeljsko mamo. Ona nikoli nikogar ne zapusti.

Cirilek je rasel, postal tudi sam duhovnik in verno vračal ljubezen z ljubeznijo.

Prašiček z odrezano nogo

V šumečem svetu

Frančišek Serafski je bil svetnik veselja, sonca in ptičk.

Oče je bil bogat trgovec. Denarja je imel kot revež težav. Frančišek je živel pri njem razkošno kakor kak princ. Na veselice se je vozil, oblačil se v svilo in žamet in prijateljev je imel, da sam ni vedel koliko.

Med temi prijatelji je bil tudi eden, najbolj veren in zvest, ki je bil vedno ob njem, pa ga Frančišek nikoli ni videl. Le slutil ga je že dolgo.

Nekoč mu je ta skrivnostni spremljevalec pošepetnil, naj pusti druge prijatelje in gre z njim. Lepo jima bo.

Za skrivnostnim klicem

Frančiška je pograbila za srce neznana sila. Odložil je zlati nakit in baržun, se poslovil od prijateljev in pustil vse, tudi očeta, ter v raskavi halji kot revež odšel med ljudi.

Tako je hotel zagonetni prijatelj, ki je bil — Jezus.

Potem so se začele dogajati čudovite stvari.

Svetnik

Frančišek je postal brat vsem in vsakomur. Pogovarjal se je s tički in oni so mu sedali na roke. Poslušne so mu bile ribe in celo volk-ropar se je poboljšal na njegovo besedo. Z Jezusom in svetniki je govoril. Dobil je pet svetih ran na telesu kot Jezus. V duše je videl, spreobračal grešnike in roparji so ob njem postali goreči redovni bratje.

Zakaj mu je Jezus dal tolike prednosti?

Ker mu Frančišek ni nikoli ničesar odrekel. Najmanjšo željo mu je izpolnil.

Kakor ti Jezusu, tako Jezus tebi.

Tudi drugi

Ob svetniku se je nabiralo vedno več dobrih ljudi, ki so tudi bili prijatelji Jezusovi in so želeli živeti kot Frančišek.

Postali so v svoji preprostosti zelo sveti, a se sami tega niso zavedali in so ostali ponižni. Tako je Jezus vsakemu od njih dal svoj dar, da so bili čudotvorci in se

jim je zdelo to vsakdanje, naravno, kot tebi, če pozoblješ merico češenj.

V božji moči

Neki brat je z gobavcem v naročju v kratkem času prehodil take daljave, da jih niti orel ne bi preletel.

Brata Vernia je Jezus hodil obiskovat.

Drugemu svetemu bratu je v boleznih Marija prinesla zdravil.

Prerokovali so, videli skrivne stvari, včasih pa v svoji preproščini tudi delali reči, ki bi se tebi zdele smešne, a niso smešne, saj so bile storjene iz velike ljubezni do Jezusa.

Eden izmed njih

Brat Juniper je bil tako vnet za Boga, da je nekoč sam sveti Frančišek rekel o njem: „Ta bi bil dober manjši brat, ki bi sebe in svet tako premagal kot brat Juniper.“

Hudobec seveda ga je imel zavoljo tega v želodcu.

Da bi se ga odkrižal, se v človeka spremenjen odpravi k oblastniku Nikolaju in ga naščuva proti bratu Junipru, češ da je lopov in morilec, ki streže Nikolaju po življenju.

Samosilnik se razsrdi, da ujeti brata Junipra, ga mučiti in obesiti konju na rep, ki ga po tleh privleče do vešal.

Že mu hočejo zadrgniti vrv krog vratu, kar se ga Bog usmili in pošlje človeka, ki ga reši.

Še drug dokaz

Svetemu Frančišku so večkrat pripeljali obsedence, da bi jih ozdravil. Če na njegovo besedo hudobec ni brž odšel, mu je zagrozil, da pošlje nanj brata Junipra. To je vselej pomagalo. V najkrajšem času je zlodej izginil.

Zdaj pa poslušajva, kako je nekoč ta sveti brat živemu prašičku odrezal nogo.

Bolni brat

Si bil že kdaj bolan? Hudo je to, zlasti če nimaš nikogar, ki bi imel sočutje s teboj in te prišel obiskat.

Brat Juniper je imel veliko sočutje do bolnikov.

Nekoč je obiskal bolnega brata in ga sočutno vprašal, s čim bi mu mogel postreči.

Bolni si je poželed okusne krače.

Brat Juniper je bil takoj pripravljen, da jo dobi. V preveliki vnemi nič ne pomišlja, kaj in kako. Poišče si oster kuhinjski nož in jo mahne na lov.

Čudno junaštvo

V gozdu se je prav tedaj pasla čreda pujskov. Zadovoljno so godrnjavali, br-

skali za žirom in če se je kaj drugega dobrega našlo.

Kar na lepem pa se izmota iz gošče in grmovja rjavkasta halja in se požene med kruljače.

Hop - hop!

Nastane tekanje in beganje in v kratkem ni bilo videti nobenega rilca, le eden, nesrečnež, se je znašel v rokah neusmiljenega brata.

Tebi nič meni nič mu ta odreže taco s precejšnjim kosom stegna in jo zmagoslavno odkuri domov.

Prase pa jo kruleč kar po treh odkobencija za tovariši, da bi rešilo vsaj to, kar mu je še ostalo.

Junaški lovec je kračo doma prelepo očedil in spekel in jo na moč vabljivo in dišečo nesel bolniku, ki jo je s slastjo oglodal do belih kosti.

Hudi možakar

Mož, čigar last je bil prašiček, pa ni bil tako zadovoljen s stvarjo kot goreči brat Juniper. Prirogovili k bratom in jih jame obdelovati z vsemi mogočimi neljubznivimi vzdevki.

„Zakaj ste odrezali nogo mojemu prašetu?“

Sveti Frančišek o vsem ni nič vedel in si je prizadeval, da bi moža pomiril. Obljubil mu je škodo povrniti. Sitnež pa si ni dal blizu in je z zmerjanjem in grožnjami na ustih odšel.

Storilec

Ne boš hud, če te nekaj povprašam?

Kaj ti storiš, kadar si doma ali v šoli pokaran?

Ne bi bilo prav, če bi napravil šobo in kuhal na tihem zameru. Poslušaj, kako je ravnal brat Juniper.

Kdo je krivec, se je seveda kmalu razvedelo.

Pa se ponižni storilec ni prav nič izgovarjal in olepšaval. Iskreno je vse po vrsti priznal in zaključil: „Bog gotovo ne bi bil hud, če bi tudi sto prašičem noge porezal, ko pa je pečenka bolnemu pripravila tako uteho.“

Kazen in vesel konec

Svetnik je poznal preproščino svojega brata, ki je videl pred sabo le dober namen, toda iz pravicoljubnosti ga je pograjal in mu ukazal, naj kar takoj steče za možem in ga prosi odpuščanja.

Ubogljivi brat jo ubere za jezljivim gospodarjem in ko ga doteče, se mu vrže okrog vratu, ga poljubi in mu z vso iskrenostjo zatrjuje, da je vse to storil le iz usmiljenja.

Pripravil ga je do tega, da mu ni le odpustil, ampak mu podaril še ostalega prašička.

Čudoviti studenec

Najlepši dan

Gotovo se še spominjaš, kako lepo je bilo, ko si šel prvič k sv. obhajilu.

Takrat ti je prišel Jezus v dušo in si v njej uredil svoj dom. A Jezus rad biva le v srcu, ki je čisto in svetlo.

Kdaj pa je domek v srcu svetel in čist?

Kadar ni greha v njem. Vsakikrat, ko lepo opraviš sv. spoved, ko greš k sv. obhajilu, postaja lepši in lepši.

Če bi videla, dragi moj prijatelj in prijateljica, kako neznano vama duša žari v prečudni lepoti, ko jo Jezus obdari z milostjo, bi ga hotela vsak dan prejeti.

Zato seveda je treba biti priden in skrben, vsak prašek in navlako vreči iz srca, da se bo Jezus v njem lahko prijetno odpočil in že težko pričakoval drugega dne, ko bo zopet prišel k tebi.

Brat in sestra

Živela sta brat in sestra, Julči in Marica jima je bilo ime.

Prav danes sta doživela veliko srečo, ko sta prvič pokleknila k obhajilni mizi, oba v belih oblekcah, nedolžna kot angela. Kdo bi ju ne bil vesel!

Najbolj, kajpak, sta bila vesela sama.

Kako tudi ne. Že dolgo sem sta tekmovala, kdo bo bolj priden. Mami kar ni bilo treba več karati. Na besedo sta ubogala in še če sta ji kdaj kako zagodla, se je to zgodilo bolj iz pozabljivosti in nevednosti.

Kako je bil Jezus zadnje dni že nestrpen! Kar dočakati ni mogel, kdaj bo prišel kraljevati v ti duši, tako lepi in ljubki.

In danes se je to zgodilo. Seveda se je tudi Jezus hotel oddolžiti za toliko pozornost. Položil je njunemu očku v srce lepo misel in ta jo je takoj z veseljem sprejel.

Veselo iznenadenje

Poklical je mamo k sebi in sta se na tihem nekaj menila.

Kadar se je kaj takega zgodilo, je navadno pomenilo nekaj lepega. To sta že vedela mala junaka.

Kaj neki bo?

Zvečer je oče odkril svojo namero.

„Ker sta bila Julči in Marica tako pridna,

bomo jutri vsi skupaj odpotovali na leto-
višče k babici.“

Juhej!

Planinski raj

V prijazni samoti pod planinami je sre-
di dišečih smrek in belih stezic sanjarila
vila, prikupna in molčeča kot gozdna de-
klica. Tu je izvečine živela Julčkova in
Maričina babica, h kateri so se namenili.

Drugega dne so navsezgodaj sedli v svoj
črni, urni avto in kar smuknili iz mesta
ven v sveže jutro proti goram.

Ne bom pravil, koliko poljubčkov in če-
stitk je bilo in kaj raznih dobrot jima
je pripravila babica. Le nečesa ne smem
zamolčati.

Bistri studenec

Čudo te doline je bil nenavaden stu-
denec, ki je klokotal nedaleč od vile.

Naravnost izpod pečine je vrel na dan
in v malem, umetno iz skal narejenem
slapu padal v tolmun, obdan s kamenjem
in peskom. Od tod naprej se je vil in
v brzcu skakal čez mnoge ovire naprej,
naprej, bog ve kam.

Rdečepikčaste postrvi so švigale po tol-
munu, se poganjale v zrak in igrale v

temnozeleni vodi, čisti kot srebro.

Sem je najrajši hodila posedat babica, če je bila sama. Sem je tudi zašla prvi večer s svojima vnučkoma.

Posedli so po klopi in mala se nista mogla načuditi ljubki divjini. Vtikala sta roki v padajoči stebrič vode, se škropila, poganjala za postrvmi in uživala v vlažni prhi, ki je škropila naokoli.

Čudo gora

Tedaj je pričela babica pripovedovati: „Tu nekje v teh gorah je čudovit, nenavaden studenec, ki govori. Nihče ne ve, kateri bi bil. Mogoče je tale tu, mogoče je je drug. Je pa gotovo. Vsi ljudje govorijo o njem.

Zgodilo se je nekoč v davnih, davnih časih, da je šel Jezus tam mimo. Zelo je bil žejen in truden. Napil se je sveže vode in se ulegel v mehko mahovje.

Pa mu je potoček tako prisrčno igral in gostolel, da ga je uspaval in je Jezus spal dolgo, sladko.

Ko se je zdramil, je bil čil in svež, studenčku pa je v zahvalo dal zmožnost, da govori.

In od tedaj se studenec pomenkuje z živalmi in rastlinami, kot bi bil živ.

Tudi ljudje so ga slišali, toda ne vsi in le včasih.

Pravijo, da jim je odtistihmal spregovoril le trikrat.

Bil je mož, ki se je dokopal do velikega bogastva. Imel je mnogo zemlje in živine, toda bil je skop. Ob hiši je imel hude pse, da niso pustili revežev blizu. Ni pomagal sosedom, ko so bili v potrebi. Neusmiljeno je izterjaval dolgove.

Pa se je zlogoltnik namenil v gore. Upehal se je in se sklonil čez studenček, da bi pil. Tedaj je studenec spregovoril.

„Ti zajemaš iz mene in jaz ničesar ne zahtevam za to. Vsem dajem krepčilo in hlad brez plačila. Tudi ti ne zapiraj rok pred potrebnim. Deli od svojega obilja, ki ti ga je dal Bog.“

Možu so prišle solze v oči. Dolgo je ostal na kolenih in ko se je dvignil, se je skesano potrkal na prsa.

Dobra starka

Drugič je spregovoril studenček materi vdovi. Sama je morala skrbeti za štiri lačna usteca. V trudu in delu se je vidoma starala in moči so ji pešale.

Napotila se je v goro iskat zdravilnih zelišč za otroke. In ko se je sklonila ob vodi in trgala zeli, ji je studenec rekel:

„Jezus šteje kaplje znoja in ure trpljenja. Nobena ne ostane nepoplačana.“

In žena je vstala potolažena ter gibčno kot srna odbrzela preko skal in peči.

Tretjič in zadnjič je spregovoril pridnemu dečku. Nedolžen je bil in odkrit kakor angel. Nabiral je v gozdu suhljad in češarke. Prišel je do struge ter se začudil čisti in bistri vodici. Zadnji kamen in kamenček je videl na dnu.

Pokleknil je, sklonil se čeznjo in srknil z žejnimi usti. Tedaj je studenček zablestel kot kristal in mu rekel:

„Ohrani srce vedno preprosto in čisto, kakor sem jaz.“

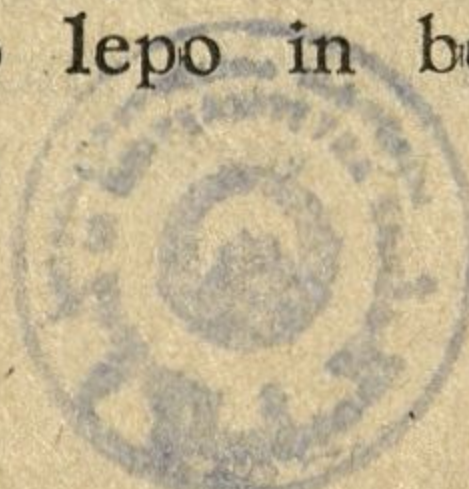
V sončnem zatonu

Babica je prenehala in se ozrla v slap in tolmun.

Šop žarkov se je prikradel vanj in osvetil pršeče kapljice, da so kot srebro in zlato in v sto mavričnih barvah šumeč padale v strugo.

„Poglejta! Zdi se, da tudi vama pravi studenček: Ostanita nedolžna in dobra, kakor sta danes!“

Julči in Marica, oba še v belih oblekah, sta objela babico; najprej Marica, potem Julči, in ji obljubila, da bosta vedno ohranila Jezusu dušo lepo in belo, kakor je zdaj.

bonbone in druge sladkarije. Ali ni res? Res je, res, mi sami priznavate, dasi se sedaj bonboni teže dobijo in so zelo dragi. Veste kaj, odslej naprej pa tisto eno liro na mesec, ki je navadno šla za sladkosnednost, dajte za eno knjižico. In če ste pripravljeni tako vsak mesec storiti, potem se naročite na knjižice. Preglejte priloženo naročilnico v tej knjižici, potem pa vpišite svoj naslov in vam bomo knjižice redno po pošti pošiljali na dom. Za nas bi bilo sicer boljše, če bi vam jih pošiljali na šolo pod skupnim naslovom, pa kaj hočemo, ko pa imate v vaše veselje sedaj več prostega časa kakor pouka. Pa še to. Knjižice so na splošno le za starejše ljudi, vendar lahko vsako vzamete v roke. Če vam ne ugaja, pa jo dajte v dar očetu ali mami, starejšim bratom. Tako boste postali mali apostoli dobrega tiska, apostoli tiskane besede božje.

Izmed prejšnjih knjižic vam priporočam zlasti te, ki se še dobijo: Dominik Savio, Anica, Sveta birma, Ministranti, Otroci božji, Otroci k Jezusu, Čudež sv. Januarija, Mati ubogih, Čudodelna svetinja.

Celoletna naročnina je 12 lir.

UPRAVA KNJIŽIC
Rakovnik, Ljubljana

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS

00000076779

Z VSEGA SRCA ŽELIM
DA BI NAŠLE
PRAV V VSAKEM KRAJU
VNETIH RAZŠIRJEVALCEV
(Gregorij - škof)

ASNO POT SKOZI
ŽIVLJENJE KAŽE -
JO
PRIPOROČA JIH VSE BI -
NA OPREMA IN CENA
(Naročniki)

KNJIŽNICE IMAJO
SAMO ENO NAPAKO
PREMALO SO RAZŠIRJENE
(dr. Korošec)

Krojancic